

Ödehuset

Lastbilen stod kvar utanför ödehuset, men det syntes fortfarande inte till några människor.

– Vågar vi gå in? sa Asta tveksamt.

För ödehuset var lite läskigt. Det var något med själva huset. Det såg så övergivet och dystert ut. En flock med kajor satt på taket och blängde på barnen. Alldeles tysta.

– Klart vi vågar, sa Cesar. Tror jag, i alla fall.

Bea sa ingenting. Hon bara öppnade den gnisslande grinden och klev in.

– Vi gömmer oss i buskarna, sa hon och pekade. Därifrån kan vi hålla utkik över dörren.

Precis när de gömt sig hördes en skräll inifrån ödehuset. Någon svor.

– Vad hände? ropade en kvinnoröst inifrån lastbilen.

En man kom ut ur huset. Han bar på två gamla pinnstolar.

– Jag tappade en stol, sa mannen. Här, ta emot. Asta flämtade till.

– Tjuvar! viskade hon. De håller inte alls på att flytta in, de stjälar saker ur huset.

Cesar började backa ut ur buskarna. Tänk om tjuvarna var farliga! Men Bea höll fast honom.

– Stilla, väste hon. De kan höra dig.

Asta darrade av skräck.

– Kom och hjälp mig med det här åbäket, ropade mannen inifrån huset.

Kvinnan gick in och några sekunder senare kom båda ut med något stort mellan sig. Något stort och tungt med guldrum. Prinsens spegel!

Den hade hängt i hallen när de hälsat på hos den gamla damen. Hon hade berättat en saga om en prins vars spegel alltid sa sanningen. Sedan, när damen redan var försvunnen, såg Asta henne i spegeln.

– Tror du att den är värd något? sa mannen.

– Knappast, sa kvinnan.

Just då gick grenen
som Asta lutade
sig mot av. Med ett
brak ramlade hon
ut ur buskarna, mitt
framför paret. De
stirrade på henne.

Asta försökte

blixtsnabbt komma
på en förklaring till varför hon plötsligt dök upp där.
Men när hon öppnade munnen var det något helt
annat som kom ut.

– Jag kan ta den, sa hon. Spegeln, alltså. Om ni
ändå ska slänga den.

Mannen och kvinnan såg förvånat på varandra.
Så ryckte mannen på axlarna.

– Varför inte? sa han med ett litet skratt. Men hur
ska du få hem den? Den är väldigt tung.

Då klev Cesar och Bea fram.

– Det var värst, sa kvinnan. Har vi en hel skolklass
i busken? Det sa de inget om när vi köpte huset.

Köpte huset? Var de inga tjuvar ändå?

– De sa inget om att det fanns en massa skräp på
vinden heller, muttrade mannen. Vi trodde att det
skulle vara tömt när vi kom.

– Ska ni bo här? frågade Asta försiktigt.

Kvinnan nickade.

– På övervåningen. Så ska vi öppna butik här nere.
Men det lär nog ta ett tag innan vi är klara.

Hon suckade djupt och torkade svetten ur pannan.

– Och ännu längre tid tar det om vi inte snabbar på
nu, sa mannen och vände sig sedan till Asta. Vill du ha
spegeln, så är den din.

Barnen gick fram för att ta över bördan. Aldrig
hade de kunnat ana att spegeln var så tung!

– Är det säkert att ni orkar? ropade kvinnan efter
dem när de krånglade sig ut genom grinden.

– Ja då, ropade Asta tillbaka. Det är ingen fara.
Tack så hemskt mycket!

I Astas rum kunde de äntligen ställa ifrån sig spegeln.
Cesar frågade Asta vad hon skulle med den till.

– Jag tycker den är fin, sa Asta och ryckte på
axlarna.

Men egentligen handlade det om magi. Asta hade
aldrig berättat för Bea och Cesar om vad hon sett den
där gången, men själv var hon säker på att det här inte
alls var någon vanlig spegel.

– Jag måste hem nu, sa Bea. Vi ses imorgon bitti.

– Glöm inte nallen, sa Cesar.

Bea stirrade förvirrat på honom.

– Du lovade ju att ta med dig en nalle till skolan imorgon, förklarade Cesar.

– Just det, sa Bea. Nä då, ingen fara. Jag glömmer inte.

Cesar och Bea vinkade hej då till Asta och gick. Men Bea såg inte riktigt glad ut.

